

21 Απριλίου 2021

Ο Άργος και το κρυφό δάκρυ του Οδυσσέα

Πολιτισμός / Δοκίμια

Μιχάλης Μιχαλακόπουλος

Δέκα χρόνια πολεμούσαν στην Τροία οι Έλληνες. Δέκα χρόνια έλειπαν από τις πατρίδες τους οι αρχηγοί των Ελλήνων και οι στρατοί τους. Ο βασιλιάς όμως της Ιθάκης, ο πολυμήχανος Οδυσσέας, χρειάστηκε άλλα δέκα χρόνια περιπλάνησης στη θάλασσα, για να γυρίσει στην Ιθάκη του.

Γύρισε στην Ιθάκη μόνος. Άγνωστος και αγνώριστος. Γηρασμένος από τα βάσανα και τις ταλαιπωρίες σε στεριές και σε θάλασσες. Οι πολυπληθείς μνηστήρες είχαν εδραιωθεί στο ανάκτορό του από καιρό!

Ντυμένος ζητιάνος, κουρελής, για να μην τον γνωρίσουν. Τον οδηγεί ο Εύμαιος, ο παλιός χοιροβοσκός, που ούτε καν υποψιάζεται ποιος κρύβεται κάτω από τα ράκη, τα πυκνά γένια και τις βαθιές ρυτίδες.

Κοντά στο ανάκτορό του βλέπει ο Οδυσσέας τον αγαπημένο του σκύλο, τον Άργο, σε άθλια κατάσταση, γεμάτον τσιμπούρια, παραμελημένο, ακίνητο. Τότε συμβαίνει το απίστευτο. Ο Άργος αναγνωρίζει τον Αφέντη του. Κουνάει λίγο την ουρά του, κίνηση γνωστή για την έκφραση αγάπης και κατεβάζει τ' αυτιά του, δείγμα υποταγής στον Αφέντη του. Μετά γέρνει το κεφάλι στη γη και παύει να αναπνέει!

Αυτή τη στιγμή ανέμενε ο Άργος επί 20 χρόνια. Η ελπίδα και ο νόστος του γυρισμού του Αφέντη του, τον κρατούσαν στη ζωή. Κανένας από τους ανθρώπους και τους υποταχτικούς δεν αναγνώρισε τον Οδυσσέα!... Μόνο ο Άργος τον αναγνώρισε! Ο Ήρωας κατασυγκινημένος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα δάκρυ, που το σφούγγισε κρυφά για να μην τον δει ο Εύμαιος και υποψιαστεί, (**... νόσφιν απομόρξατο δάκρυ**).

Στην ραψωδία ρ και στους στίχους 290-327 της Οδύσσειας, ο θείος Όμηρος, παρουσιάζει με περίτεχνο τρόπο, την σκηνή αυτή με τον Άργο, που συγκινεί μέχρι σήμερα κάθε ευαίσθητο άνθρωπο.

Ας δούμε όμως και μερικά άλλα στοιχεία για τον Άργο που προκύπτουν από το κείμενο ή συνάγονται από αυτό.

Πριν φύγει για την Τροία ο Οδυσσέας, ο Άργος θα πρέπει να ήταν 1-2 χρονών. Ο Οδυσσέας τον ασκούσε στο κυνήγι. Ήταν όμορφο, έξυπνο και δυνατό σκυλί. Φτιαγμένο για το κυνήγι. Με ταχύτητα και με πείσμα. Τολμηρό και επίμονο. Άγρια κατσίκια, ζαρκάδια και λαγοί δεν του ξέφευγαν εύκολα. Με όσφρηση απίθανη. Με μουσούδα προτεταμένη. Με γερά, ψηλά και λεπτά πόδια. Με όλα τα χαρακτηριστικά των κυνηγετικών σκυλιών.

Είκοσι χρόνια πέρασαν κι ο Άργος αντιστεκόταν στη φθορά και το θάνατο. Άντεχε τις κακουχίες, την παραμέληση, την κακομεταχείριση. Άντεχε τα τσιμπούρια που του ρουφούσαν το λιγοστό αίμα. Άντεχε τις κοπριές των μεγάλων ζώων, πάνω στις οποίες περνούσε τις λίγες μέρες που του απόμεναν, **(...κείτο εν πολλή κόπρω ημιόνων τε βοών τε...)** . Δεν μπορούσε πια ούτε να σταθεί όρθιος. Το τέλος του ήταν τόσο κοντά. Όλα αυτά τα βάσανα ανταμείφθηκαν σε μια στιγμή και μόνο. Τη στιγμή που ο Αφέντης του πλησίασε κοντά του, **(...ως ενόησεν Οδυσσέα εγγύς εόντα...)**. Κρατούσε την τελευταία μικρή ικμάδα για να του δείξει ότι τον περίμενε. Δεν μπορούσε τίποτα άλλο να κάνει. Κούνησε την ουρά, κατέβασε τα αυτιά και τον αποχαιρέτησε!..

Μένει ένα τελευταίο στοιχείο να αναζητήσουμε στη μικρή αυτή αναφορά, που δεν μνημονεύεται στην Οδύσεια. Τι χρώμα είχε το τρίχωμα του Άργου; Πιστεύουμε ότι περιέχεται στο όνομα. Ο Άργος ήταν ένα λευκό σκυλί. Κάτασπρο. Θα μπορούσε να λέγεται ...Ασπρούλης. Άργος στην Ομηρική και την Αρχαία Ελληνική σημαίνει λευκός, αργυρόχρωμος.

Ήταν σύμπτωση, προτύπωση, ή κάτι άλλο δυσερμήνευτο, που ο πολύτροπος

Οδυσσέας διάλεξε αυτό το όνομα για το σκύλο του; Είκοσι ολόκληρα χρόνια της ζωής του αφιέρωσε στο ...Άργος και τους Ατρείδες!

<https://bit.ly/2P7TGdv>